

# PS

## ALLEHANDA OM VARJEHANDA

**Avdelningen** finner för gott att återkomma, denna gång på fler än en sida.

**Själv** har föreståndarens stillsamma hemstad med åren blivit ett väl anlitat konferensmål, vilket i första hand yttrar sig genom att ett oväntat högt antal välklädda personer är i rörelse på dagtid. De känns även igen på sitt klungvisa uppträdande och på de uniforma väskor som beskrivs i dagens huvudtext. I föreståndarens trakter satsar besöksnäringen (ett nytt modeord i planerarkretsar) på lokal anknypning, således förekommer utföranden i såväl näver som björkved.

**Trots att** föreståndaren tillhör dem som har svårt att smälta det faktum att denna jubileumsupplaga inte förlades i närheten av vaggan i Grekland (vilket också skulle ha stämt bättre med hans nyligen avhållna semester) kan han inte motstå frestelsen att följa OS. När givets det annars tillfälle att se landhockey? Denna sällsamma korsning av bandy och fotboll har genom åren utvecklats till en av föreståndarens speciella favoritsporter. Till tjusningen bidrar kanske att den i svensk TV endast kan avnjutas vart fjärde år tillsammans med såpass sällsynta besynnerligheter som modern femkamp, dresstyr, kanotslalom och bancykling. Det sistnämnda klistrar också fast föreståndaren i TV-soffan, särskilt den gren med två deltagare som lurpassar på varandra i flera utstuderat lusiga varv innan de plötsligt sätter iväg i en rasande spurt (närmast påminner det om en ordinär svensk avtalsrörelse).

Förr – under den en- och tvåkanaliga era som föreståndaren är gammal nog att minnas – rådde samma villkor för boxning. Många av det organiserade hjärnskakandets vänner hade då bara OS-kvällarna att se fram emot.

Denna eventuella brist är ju numera väl avhjälpt på kommersiella kanaler, men samma utveckling lär nog dröja när det gäller föreståndarens favoriter.

**Som en farsot** av ohejdbar natur och själv omöjlig att få fason på kan föreståndaren snart inte annat än acceptera de ideliga brotten mot subjektregeln i all ofentlig prosa.

**Avdelningen** accepterar att återkomma.

## Gärna väska, men först en rejäl medalj!

*Först ett stycke för er alla yngre, ni som tror att kungen alltid hetat Carl XIV Gustaf: På den tiden (1959) hände det sig nämligen att man i riksdagen skulle besluta om den kommande allmänna tilläggs pensionen (den som ni unga aldrig kommer att få därför att vi 40-talister gjort slut på alla pengarna), och därför hade man en folkomröstning. Inför den hade socialdemokraterna en affisch med en bild av en trotjänare och texten »Gärna medalj men först en rejäl pension». Högern var inte sen att svara med en egen affisch, med en karikatyr av Tage Erlander och texten »Gärna medalj men pensionera honom först». Detta alltså om rubriken!*

Kongresser är ganska vanliga nu för tiden. De kan röra olika saker och vara förlagda till olika städer och länder (gärna fjärran så länge skattemyndigheten godkänner avdraget). De kan vara givande eller mindre så. De kan samla 100 eller 10 000 delegater (allt oftare det sistnämnda), men en sak har de alla gemensamt – man får en kongressväska. I väskan ligger förstås programmet (vars tider aldrig stämmer), reklambudskap (som inte heller alltid stämmer), leksaker och annat. Men detta handlar alltså om själva väskan.

Under årens lopp hinner man besöka en hel del kongresser, och varje gång har man med sig en ny väska hem. Alla ser vid första påseendet olika ut, men innerst inne är de ganska analoga. Under kongressens första dag bär man förtyvlat både på den nya väskan och på den som man var tvungen att ha med sig dit. I den senare har man ju registreringshandlingarna, kvittot på anmälningsavgiften, det preliminära programmet (vars tider givetvis stämmer ännu sämre så att det föredrag man mest längtat efter nu är flyttat till för två timmar sedan), anteckningsblock och en bunt lappar med namn på kolleger som man ska försöka hinna träffa men aldrig hittar.

Den senaste jag fick hade – på samt anesthesiologmanér – plats för Richard Fuchs' klassiska »penna, reservpenna, extrapenna och extra reservpenna». Dessutom hade den fack med blixtlås, fack utan blixtlås, fack med kardborreband, fack utan kardborreband, blindfack, fack med nätframsida, en dinglande karbinhake avsedd att hänga fickuret på (?) samt ett blixtlås som det inte var något alls innanför!

Andra kongressdagen har man flyttat över programmet och allt det andra

till den nya väskan, och därefter hittar man ingenting. Tänk er att en morgon sätta på er en ny kavaj där innerfickorna är på utsidan, ytterfickorna upp och ner och ärmarna ihopsydda, så har ni ungefär orienteringsgraden. Den enda fördelen med väskan är att det syns att man deltar i kongressen, så att man på tunnelbanan kan nicka vänligt åt alla de andra som sitter runt en och febrilt rotar i sina likadana väskor.

Tredje dagen börjar väskan bli tung. Förutsättningen för att en kongress ska gå ihop ekonomiskt är tydligen att industrin ska stå för fiolerna (och större delen av träblåset också). Alltså kan man inte ta sig till föreläsningssalarna utan att löpa gatlopp mellan ett stort antal montrar, där vackra kvinnor och smidiga män strävar efter att sälja sina produkter.

Mångåriga försök har lärt mej att endast kombinationen av en promenadhastighet nära ljusets och en blick fixerad på oändligheten kan hindra en från att dras in av dessa Charybdi virvlar. Och väl infångad får man, vare sig man vill det eller ej, en fullständig presentation av den ifrågavarande firmans nya gammablockare, laryngoskopblad ad modum Murphy (if anything can go wrong ...) eller mirakulösa skoputsdukar. Det enda sättet att rädda sig ut i oceanen igen är att med spelad tacksamhet motta alla de informativa broschyrer och särtryck i halvfranska band som beledsagar demonstrationen.

I bästa fall har man också i smyg kunnat stoppa ner en handfull sega råttor eller ett äpple från den obligatoriska skålen för att hålla sig vid liv under dagen (eftersom man aldrig hinner med den lunch som ingår i den oförsvarliga kongressavgiften). Mot dagens slut har man mellan en och två hyllmeter vetenskaplig (?) litteratur, i kär blandning med ett medelstort pressbyråkiosklager, att kånka på.

Väskan har givetvis en axelrem. Den ligger underst, under en fänig pappskiva som tydligen ska ge väskan en snyggare form när den är tom. När man omsider behöver remmen är det en uppgift för en graderad arkeolog att hitta den. Remmen är av plast och hal. Därför går man hela tiden med ena axeln sjukligt uppskjuten i en vacker avbild av supraspinatusruptur för att väskan inte ska halka av. När man i aftonsvalkan återvänder till hotellrummet och får av sig väskan går axeln inte att få ner till normaläge igen.

Fjärde dagen bär man väskan på

motsatt sida och nu blir utseendet, med två uppskjutna axlar, otvetydigt galiskt. Infångad i en ny monter ger man därför ett intryck av stark skepsis, vilket ses som en utmaning av därvarande informatörer.

Följden blir givetvis fler pamfletter – och bananer – i väskan. I den ligger dessutom gårdagens skörd kvar, eftersom man tänkt läsa igenom dokumenten under resan och sedan återvända till brottsplatsen för en mer informerad diskussion. Eftersom axlarna nu lider av terminal övertrötthet ställer man under något monterbesök ner väskan på golvet för att bättre kunna försvara sig. Så gör de övriga 9 999 kongressdeltagarna också.

Färdigindoktrinerad hänger man ånyo på sig sitt tunga ok och stapplar bort till föreläsningssalen, där man tränger sig in mitt i en rad. Eftersom det föredrag som just framförs inte alls liknar det man tänkt använt öppnar man väskan för att konsultera programmet. Men vem har lagt i dessa päron och de här prospekten om oftalmologiska specialpreparat? Och var är mina ägodelar?? Kongressväskor måste framställas genom kloning, och utanpå kan man inte se skillnad på dem. Något sätt att märka dem finns oftast inte heller. Alltså går någonstans i vimlet en ovetande kollega omkring med min väska.

Med illa dold skadeglädje upptäcker man att den nya väskan innehåller manuskript och overhead-bilder till ett föredrag av dr Hu Soo Phet, University of Panmunjom. Det finns alltså sannolikt en person på kongressen som längtar ännu mer efter att få tillbaka sin egen väska! Följd av föredragshållarens och åhörarnas förtörnade blickar galopperar man därför ut ut föreläsningssalen igen och uppsöker sekretariatet. Där står bakom en disk ett stort antal flickor med sidenscarves och beundrar sina vällackerade naglar. Jodå, det finns en möjlighet att söka efter deltagare. Flickan med de längsta naglarna skriver en liten lapp och når upp den på en gigantisk tavla, där redan 5 000 delegater söker efter de övriga 5 000. Man besöker sedan sekretariatet varje halvtimme för att höra om dr Hu Soo Phet dykt upp. Det har han inte, men en av värdinnorna kommer på den ljusa idén att se efter när och var den föreläsning skulle äga rum, vars grundstomme så smärtsamt skiljts från sin ägare. Jovisst, i sal 23 klockan 2.17 pm. Ny förflyttning.

Väl anländ till salen i fråga erbjuder det sedan ingen större svårighet att bland övriga välkammade och solbrända kolleger urskilja en grönblek och darrande man med håret på ända. Ingen fader som återfår sin förlorade son kan på långt när jämföras med den föredragshållare som fem minuter före ut-

satt tid får tillbaka sina bilder. Av ren artighet stannar man givetvis kvar och lyssnar när Hu Soo Phet på ett språk som nästan men inte helt och hållet är fullständigt olik engelska (tack Douglas Adams för den vändningen) förklarar några basala begrepp kring binnikemaskens cerebellära status. Först därefter kommer man på tanken att fråga var den andra väskan blivit av. Jaså, inlämnad i sekretariatet ...

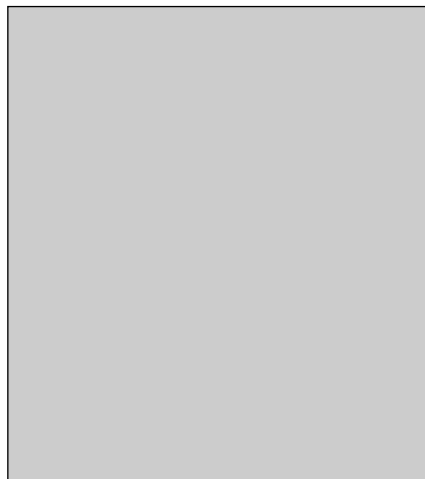
Sista kongressdagen tar man inte med sig väskan alls, eftersom den är nedpackad i kappsäcken som står i hotellets bagageförvaringsrum, enär rummet måste lämnas klockan elva trots att planet hem går först klockan 23. Eftersom kongressprogrammet blev kvar i väskan hittar man inte något av de ytterst intressanta och viktiga föredrag man tänkt gå på den dagen, och strövar i stället håglöst runt i utställningen där man blir ett försvarslöst byte. Alldenstund man nu saknar något att lägga ner alla ströskrifterna och apelsinerna i får man en plastpåse med reklamtryck. Efter besöket i den sjätte montern går ena handtaget av på den, och man bär därefter kassen med underhandsfatning, likt en snabbköpskund i USA.

Hemkommen till vardagen försöker man förgäves skänka bort kongressväskan till – i tur och ordning – hustru, barn, kolleger, släktingar och grannar. Men vem vill gå omkring med en skrikviolettfärgad portfölj i imiterad plast med gula lister och en stor svart logotyp på sidan. Alltså hamnar den överst i den alltmer svajande traven på vindskontoret. Vad kommer den som en gång ska röja upp efter mej att tänka?

Det måste finnas en sensmoral någonstans i den här historien, men nu har jag tappat bort den. Jovisst, på nästa kongress vill jag ha medalj i stället för en väska!

*Eskil Dalenius*  
förste försvarsläkare

## Dr Tess



# Journal of Irreproducible Results igen

Vårnumret av JIR innehåller ett antal höjare av betydelse för läkarkåren, som härmed förmedlas. J Levin från Sydafrika framför inledningsvis hypotesen att Stålmannen var av judisk härkomst. Stålmannens far kallas »Jor-El», vilket på hebreiska betyder fruktan för Gud och möjligtvis inspirerade de två judiska författarna Siegel och Shuster när de presenterade Stålmannen första gången 1938. Stålmannen bor i en New York-liknande stad som kallas Metropolis med en borgmästare som heter Berkowitz. Fram till 1993 slogs Stålmannen envetet mot allt ont när han detta år försvinner i en domedagskamp mot ett monster. Mad-magasinet har tidigare stött hypotesen att Stålmannen var jude och hävdar att det fanns tecken på att hans styvföräldrar egentligen ville döpa honom till Herman Mortimer Feldstein istället för Clark Kent. Tyvärr gick det inte att genomföra någon omskärelse, eftersom stålet tog emot. När Herman-Stålmän gick i skolan tyckte han inte att Gamla testamentets hjältar var särskilt imponerande och att låta Röda havet dela sig uppfattar han närmast som en trivial insats. När den judiske stålmannen med sin röntgensyn blivit läkare slutar han självfallet som radiolog med röntgensynen till hjälp.

En intressant och kreativ och vetenskaplig tanke framförs i JIR av dr T Hauer-Jensen ifrån Arkansas. Hans grupp hade nämligen sänt in ett manuskript för granskning till en prestigefylld tidning och han noterade till sin förvåning att han (som var andreförfattare) blev ombedd att fungera som referent! Från detta intressanta scenario rekommenderar dr Hauer-Jensen att man för att förkorta evalueringsprocessen, underlätta för redaktörer samt författare borde införa principen att låta medförfattarna granska vetenskapliga artiklar. De är ju trots allt mera insatta än någon utomstående och är säkert motiverade att göra jobbet snabbt och effektivt. Det här kan låta cyniskt, men eftersom de flesta artiklar ändå publiceras någonstans förr eller senare så är det ju onödigt att låta dem valsa runt och ta upp tid i de datoriserade systemen. Då kan man lika gärna köra direkt, menar Hauer-Jensen.

JIR lever alltså väl och fortsatt läsning kan bara rekommenderas av mångårig prenumerant.

*Stephan Rössner*